

Schmann: Sa, da det praktiske Timed med denne Discussion kun er at klare en enkelt Rigsdagsmands Stilling, kan der ikke være Opfordring til at gaae dybt ind paa Sagen; men jeg kan dog ikke nægte, at jeg har været høist spændt paa at høre, hvori det skulde være begrundet, at Inddelingen i Serier skulde svække Amortisationen, da det jo netop er Hovedsæm medet med hele Lovforslaget at give denne den sande Betydning. Den ærede Landstingsmand forklarede sig nærmere saaledes, at Amortisationen skulde blive illusorisk derved, at den ikke bliver stor nok, og han tilføiede, at den hderligere vilde blive svækket ved Omfkrivningsretten; men jeg maa gjentagende bede bemærket, at den bliver dog ikke mindre ved nærværende Lovforslag, end den hidtil har været, og hvad Omfkrivelsesretten angaaer, maa jeg bede erindret, at den bliver ikke indført, men affasset ved nærværende Lov. Forøvrigt er der af den høitærede Indenrigsminister gjort opmærksom paa, at man under lige Forudsætninger — thi Conjuncturerne kunne ligesaa godt paaberæbes for de nyere Serier som for den ældre — ikke kan komme til det Resultat, den ærede Landstingsmand er kommen til. Men affæet derfra maa Tingenes Natur medføre, at den ældre Serie staaer høiest i Cours, thi den nye Serie spiller paa den hderste Grændse, hvorpaa der kan laanes. Den ældre Series Panter ere blevne bedre, den frembyder en større Sikkerhed og har den store Fordeel, at Forholdet maa afvilde sig til en forudbestemt Tid. Men det er vist, denne Fordeel kan for den nu bestaaende Serie mulig noget fortrædiges ved den nu tilladte Omfkrivning af Hovedstolen. Men naar denne Lov er traadt i Kraft, kan det beregnes til Maaned og Dag, naar den sidste Obligation vil være udtrukken, og det veed den ærede Landstingsmand, at det er en Ting, der er vigtig for at holde Papiret i Cours. Det er disse 2 store Fordele, der tale for den ældre Serie. Sikkerheden bliver større ved hver Afbetaling og efter nogle Aars Forløb overordentlig god, selv om Taxationen er gaaet til den hderste Grændse, og Obligationerne aftage med hvert Aar med et saadant Beløb, som opkjøbes og tilintetgjøres, og det er saaledes givet, at med de ældre Obligationer, der maa staae

højere i Priis, kan Ingen finde sig foranlediget til at tilbagebetale sin ældre Gjæld for at gjøre en ny imod Obligationer, som kun kunne realiseres med Tab. Den ærede Landstingsmand kan have Ret i, at det havde været ønskelig, at man i Loven af 20de Juni 1850 havde taget flere Bestemmelser. Nogle af de Bestemmelser kunde det ønskes ønskelig at optage antecipando, og hvis der skulde blive Tale om Oprettelsen af nye Creditsforeninger, bliver det Gjenstand for nye Love. Jeg skal til Slutning gjentage, at Loven er af Landstinget endelig vedtagen, og Alle synes at være enige om, at de i Folkethinget vedtagne Forandringer ikke kunne begrunde nogen Forskjel i Afstemningen.

M. P. Brun: Det er en Ytring af min ærede Sidemand, Andre, som bringer mig til at tage Ordet. Han gif ud fra, at der i den Creditsforening, han sigtede til, havde fundet Taxationer Sted, der vare for høie. Han meente, at den Frygt, som derved var vaakt, vilde rette sig om nogle Aar. Jeg maa sige, at Taxationerne i de sidste Aar ikke have været af den Bestaaffenhed, at de kunne have afficeret Soliditeten. Jeg forlanger Exempler for, at det ikke forholder sig saa, hvis mine Ord ikke skulde tages tilfølge. Forøvrigt maa jeg komme tilbage til mine tidligere Ytringer. De Indvendinger, min meget ærede Sidemand — som jeg ellers i saa mange Ting gjerne vil følge — fremførte, vilde have været paa deres Plads ved trede Behandling. Som Forslagsstiller og særlig bekjendt med Sagen, vilde jeg have trodsagt dem saa godt, jeg kunde. Jeg veed, at jeg ikke vilde kunne gjøre det med det Talent som min ærede Sidemand; men Overbeviisningen om, mit Kjendskab til Sagen og min faste Visshed om, at den er god, vilde nok have givet mig Argumenter, ligesom jeg ogsaa haaber, at det er Afledes mig under de tidligere Forhandlinger. Den ærede Landstingsmand kunde være gaaet en anden Vej og sagt, der er ved Behandlingen i Folkethinget indkommet nye Bestemmelser i Loven, disse Bestemmelser afficere Indholdet, og saa kunde han have stillet Endringsforslag til denne Behandling. Dersom de da vare blevne forfaste, kunde han derpaa have støttet en